

המשתתפים בחוברת

דמות חדשה לקוראי "קשת" הוא מאיר אגסי, בן רמת-הכובש. הוא בן 20, משרת עתה בצבא, וזה לו פירסום ראשון בפרוזה. ותיק ומוכר יותר, גם לקוראי "קשת", הוא אורי אורלב, שהרומן הראשון שלו, "חיילים של עופרת", יצא אשתקד במהדורה חדשה (ספריית פועלים), וזה-מקורב הוציא קובץ-סיפורים, "חופשת-הקיץ האחרונה" (הוצאת "דגה"). פירסום-בכורה הוא הפעם גם ליעקב בונפיל, משורר מתחיל, צעיר מאד, מתל-אביב. שלושת השירים של אלכסנדר בלוק (1880—1921) המובאים בזה (בתרגומו של משה אטר) לקוחים מתוך שלושת קבצי-שיריו הידועים ביותר (מחוץ ל"שנים-עשר" הידוע, שנכתב בסימן התלבוותו קצת-הימים של המשורר הסימבוליסטי הגדול להפכת-אקטובר). יוסף גורני, מאוניברסיטת תל-אביב, פירסם פרק קודם (על האידיאולוגיה של "כיבוש-העבודה") ממחקרו על תולדותיה של תנועת-העבודה בארץ-ישראל בחוברתנו הקודמת (לח, חורף 1968). חנוך גיא מדפיס משיריו ב"קשת" לעתים מזומנות. הוא משמש עתה מורה בב"ס תיכון-מקיף בבאר-שבע. ליאופולד גץ בן ה-69 פירסם כבר ב"קשת" סיפורים קצרים וכעין מיניאטורות היסטוריות-פילוסופיות (ר' חוברות כה, ט). נעמי הנדלר היא בת 23, שמאחריה בב"ס תיכון, שירות בנח"ל, ישיבה בקיבוץ, שנה של לימוד פילוסופיה באוניברסיטת ת"א, ועיסוק אינטנסיבי בציור וגראפיקה. עבודתו של יעקב מאיר המנוח נכתבה זמן קצר לפני נפלו, אשתקד, בקרב על ירושלים. הוא היה מעובדי ביה"ס לחינוך שליד האוניברסיטה העברית. ראובן מירן יושב עתה בעיר קלירמון-פיראן שבצרפת, ומלמד שם עברית. את רוב סיפוריו הדפיס עד כה ב"קשת". מסה קודמת משל ד"ר פאול נוימרקט ("פאן וישוע") נדפסה ב"קשת" לו. לא אחד בלבד ניסה כוחו התרגומי בהתמודדות עם שירים של ריינר מריה רילקה (1875—1926). נסיון נוסף, מעניין הוא זה של חנוך קלעי, המפרסם כאן מתרגומו לאחדים מן "הסונטים של אורפיאוס". ק. צטניק ("סלמנדרה", "בית הבובות", "קראו לו פופל" ועוד) מביא כאן לפנינו פרקי פרוזה שהם, בעצם, כעין השלמה לרומן האחרון שלו, "כחול מאפר" (הוצ' "עם עובד". ר' סקירה ב"קשת" לד). נסים רג'ואן משמש עתה חוקר-אורח במכון-שילוח למדעי-המזרח-התיכון-ואפריקה שליד אוניברסיטת תל-אביב. הוא עוסק שם בחקר האידיאולוגיה של המשטר הנאצרי במצרים. יעקב שביט, סטודנט באוניברסיטת תל-אביב, מוכר למדי לקוראינו כפרוואיקן. הפעם ודאי לנו שישב תשומת-לב גם ליכלתו השירית. ברוננו שולץ הוא מספר פולגני-יהודי הנחשב כעין "קפקא הפולני". הוא נרצח בידי הנאצים בשנות הכיבוש הגרמני. אחרי 1956 זכה ל"לגיטימציה" מלאה בפולין וכן גם נתגלה על-ידי הבקורת והקוראים מחוצה לה. כיום מתורגמות יצירותיו לרוב לשונות המערב. הסיפור המובא בחוברת זו תורגם על-ידי אורי אורלב. דוד שיץ הוא בן 27, בוגר האוניברסיטה העברית בחוגים להיסטוריה ולפילוסופיה, וזה לו פירסום-בכורה, להוציא סיפור קצר שפירסם לא מכבר ב"משא". מרצה בכיר באוניברסיטה הירושלמית, בחוג לספרות עברית, הוא ד"ר גרשון שקד, מבקר וחוקר ותיק, העוקב אחר יצירתו של א. ב. יהושע מתחילתה. מפירסומו: "פרקים ביסודות הסיפור", "פרקים ביסודות המחזה" (עיונים, הוצאת הסוכנות היהודית), וספר על מגדלי מוכרספרים ("בין צחוק לדמע". מסדה, 1964). ספרו על המחזה העברי ההיסטורי במאה העשרים יופיע בקרוב במוסד-ביאליק.

התצלום על העטיפה—כמוהו כעיצוב העטיפה, משל גד אולמן—מוסר חמש שניות של התרשמות העדשה בחשיכה המוארת של כיכר מלכיים ישראל בתל-אביב, באור ליום-העצמאות ה-20.